

Sütő Gábor *

A pénzhatalom a nemzet ellen **(Miért van „NEM” szavazatra szükség az október 2-i népszavazáson?)**

Egészséges és helytálló közfelfogásunk, valamint történelmi tapasztalataink szerint országunk, nemzetünk fennmaradását a mindennél fontosabb népeséggyarapodás biztosítása mellett a tervszerű, céltudatos, következetes katonai, gazdasági, szellemi, politikai, diplomáciai hon- és nemzetvédelmünk biztosítja. Nem választható el tőlük a **pénzügyi honvédelem**, mégis – sejtetően nem véletlenül – elkülönítik, elhallgatják a jelentőségét. Jóllehet, a legszorosabban hozzátartozik a hon- és nemzetvédelemhez, s a II. világháború utáni eseményeket elemezve – de korábbi időszakra is visszautalhatunk – egyértelműen megállapítható, hogy növekszik a jelentősége, egyre központibb szerepet kap. Olyannyira, hogy közhely ugyan, emellett baljós és nyomasztó is, mégsem túlzás, miszerint minden a pénz körül forog. Ma szó szerint így van; pénzért mindent megvásárolhatunk, érte mindent eladhatunk. Akár lelkiismeretet is. Ezt tudva, ne is feledjük történelmünk alább részletezendő két kulcsfontosságú eseményét, amelyek figyelmeztetően és kegyetlenül hozták ezt nemzetünk tudomására. Tanulhattunk volna e leckékből, de nem tettük. Ám a tanulságok levonása jövőnk érdekében mégsem érdektelen, remélhetőleg nem is haszontalan.

A siralmas eseményeinkre emlékeztetést kezdhettük volna előbből, mint ahonnan majd elkezdjük, felsorolhatnánk számtalan más példát, de a felidézendő két eset a maga nemében „hazai” etalon. Jellemzően szemléltetik a jelenség illogikus képletét. Időrendben is a legelsőik között vannak, megalapozó jellegűek. A maguk nem felejtendő véres és cinikus valóságával szemléltetően bizonyítják a pénzhatalom embertelenségét, s egyben világosan rámutatnak, kik álltak, s kik állnak ma is mögötte. Félreérthetetlenül láthatjuk, hogy minden esetben egyazon séma ismétlődik durva, vagy némileg kifinomult formában. A pénzhatalom (amely lényeges vonatkozásokban egybeesik azzal, amit a mai politikai irodalom háttérhatalomnak nevez) oldalán szereplő kizsákmányolók **szűkülő** kategóriájához tartozók ismertek, mindig ugyanazok, sokszor hosszú ideig személyükben is változatlanok; a kizsákmányolt **szélesedő** másik oldal is mindig ugyanaz a kategória, csak személyükben ismeretlenek, változnak és ijesztően sokasodnak.

Említett eseményeinkre rátérve, meglepetéssel tapasztalhatjuk, hogy a kívánatosnál gyakrabban változó összetételű barátaink és ellenfeleink egyaránt „szemérmesen”, mi magunk pedig érthetetlenül elhallgatjuk, hogy már 1848-ban is a pénzhatalom – azaz nem csak Ausztria – szemében az volt az egyik legnagyobb bűnünk, hogy Kossuth a pénzügyi honvédelem döntő jelentőségét helyesen felismerve, forint elnevezéssel független magyar pénzrendszert vezetett be. Tette annak okán, hogy a

Rothschildok uralta bécsi bankrendszer igyekezett eladósítani az országot, ezért az egyik legkomolyabb problémánk már akkor is az adósság volt, azzal súlyosbítva, hogy a magyar pénzügyeket külföldi magánbank intézte. Itthon emiatt nem volt bankhitel, a pénz kiáramlott az országból. Kossuth hozzálátott az államkassza feltöltéséhez, és bankjegynyomda felállításához, mert a gazdaságunk igényeit felmérve, fedezettel bíróját pénz bevezetésében látta a biztonságos kiutat. A Rothschildok ellenőrzése alatt álló Osztrák Nemzeti Bank (ONB) azonban nem volt hajlandó beváltani a forintot, sőt igyekezett kivonni az országból a nemesfémet is. El akarta érni, hogy a magyar kormány tőle, azaz a Rothschildoktól vegyen fel magas kamatra hitelt, ráadásul azzal a feltétellel, hogy ismerje el a bankjegykibocsátó monopóliumukat Magyarországon. Kossuth azonban kitarított az önálló magyar pénz megteremtése mellett, s rendeletileg tiltotta meg az arany és az ezüst külföldre vitelét. Végül is a Habsburg-ház trónfosztása mellett e kibékíthetetlen pénzügyi szembenállás is közrejátszott abban, hogy ránk uszították az oroszokat, ami sorsdöntőnek bizonyult. Ezt követően a pénzhatalom akkori képviselői – köztük a törvénytelen zsidó gyerekből kinőtt Julius von Haynau „osztrák” tábornok – gyáván álltak véres bosszút a már védtelen katonai és politikai vezetőinkön. A szabadságharc leverése után az ONB követelései teljesültek. A mögötte álló Rothschild pénzhatalom még a Habsburgokra is nyomást gyakorolt, hogy lépjenek fel a pénzügyi önállóságot célzó minden magyar törekvéssel szemben. Igazuk volt és van a magyar pénzügy irányítóinak, akik az ismétlődő válságokat a pénzhatalom tudatos pénzügyi manipulációjának tulajdonították, s rámutattak, hogy mindezek eredményeként nemzetgazdaságunkat vérszopó ellenőrzése alá vonta.

A pénzhatalom tehát érzékenyen vette önállósodási törekvéseinket és gátlástalanul bosszút állt. **E gátlástalanság a sajátjává vált, s ma is jellemzi.**

Rövidesen követte is ezt a pénzügyi honvédelmünk újabb, szinte végérvényesen sorsfordító megtörését célzó másik gyászos esemény, amely még csak nem is pénzügyi szempontból, de máig tabunak számít, s „az egyenlőbbek” szemében a pusztaság említése is megbocsáthatatlan politikai bűnnek minősül. Az 1882-es tiszaezlári perben azért nem ítéltük el a perbe fogott zsidókat, mert a Rothschildok hitelek megvonásával és egyéb pénzügyi megtorló intézkedésekkel fenyegették meg kormányunkat. A zsidó betelepülés a keleti országrészbe ekkor már javában folyt. Egán Ede, Bartha Miklós, sok neves politikusunk és művészünk, ki-ki a maga idejében nyíltan már akkor úgy ítélte meg, hogy ez betelepülés veszélyt hordoz a magyarság számára. A történelmi elemzések szerint ekkor mégis lett volna kiút, ám a pénzhatalom nyomása alatt, liberális indíttatásának utat engedve, **Tisza Kálmán kormánya, az ország közhangulatával is szembe fordulva, megadta magát, s ezzel állandósított örökségként hagyta utódaira az átkos, pénzügyi, s az ország életét más vonatkozásokban is korlátozó, ellehetetlenítő problémát. A lényegét illetően ugyanis a pénzügyekben azóta, és ma is hasonlóan alakulnak a dolgok.** Az eset háttéréről számos korabeli és későbbi politikai elemzés és irodalmi mű számol be. Bary József vizsgálóbíró em-

lékirataiban ismerteti: «A *Nemzeti Újság június 22-i számában bécsi tudósítójának június 21-i táviratát közli a következő tartalommal: A helybeli tőzsdén ma este egész határozottsággal beszéltek, hogy Rothschild Albert báró Szapáry gróf magyar pénzügyminiszterhez táviratot intézett a tisztaeszlári bűnper tárgyában. Miután megbotránkozását fejezi ki a tárgyalás vezetése ellen, körülbelül ezeket tartalmazza a sürgöny: „A túlnyomóan zsidó elemekből álló pénzpiac eszközeivel oda akar hatni, hogy a magyar állampapírok oly nívóra szállíttassanak le, mely megfelel a magyar igazságszolgáltatásnak. Kifejti továbbá, hogy egyedül azon körülmény, hogy becsületszavát adta a pénzügyminiszternek, miszerint a rente-konverziót végrehajtja, bírja arra, hogy egész hatalmával ellensúlyozza az áramlatot és ennek köszönheti Magyarország, hogy a magyar rente nem áll 60-on alul.”»*

Ez a Rothschild-távirat előképe a mára mindennapossá vált gyakorlatnak. Térjünk is rá, hiszen kénytelen-kelletlen a háztartástól a nemzetgazdaságig valamennyiünknek kell vele bajlódni, de vázlatosan gondoljunk vissza a bennünket nyomasztóan érintő időközben lezajlott főbb események hasonló baljós hátterére. Mindenekelőtt a trianoni megrázkódtatásra, majd a nemzet kivégzését helybenhagyó, sőt súlyosbító párizsi szerződésre, amelyek mögött bizonyítottan mindig ott álltak a nemzeti és a természetes törekvésekkel szemben a pénzhatalom érdekeit érvényesítő szabadkőműves-zsidó ügynökök. Ezt is elmulasztjuk felhánytorgatni, pedig miattuk kényszerülünk a feltűnően hangzó *magyar-magyar kapcsolatokról* beszélni, vagy olyan szívfájdító történelmi-földrajzi emlékeztetőket hallgatni a hírekben, hogy *Csáktornyánál, a szlovén-horvát határnál*, gyülekeznek a betolakodók.

A második világháború után bevezetett erősnek bizonyult forint Nyugatnak nem volt kedves pénzneme, egészen addig, amíg a háttérhatalom hazai faltörő kosa, Fekete János el nem hitette a magyar vezetéssel, hogy „jó adósnak lenni”, és be kell lépnünk az IMF-be. Gyorsan kiderült, hogy e jelszó ott bent egészen másként hangzik: „Jó adósnak kell lenni!”. Surányi György és Simor András Rothschildéknak és párbajsegédjeiknek jó MNB elnök volt, mert rájuk hallgatva mindent vállaltak, a költségvetés szanáló segítségét igényelték az MNB részére, elnökségük alatt 65 tonnáról 3 tonnára csökkent az aranytartalékunk, és sorolhatnánk. Matolcsy viszont ugyanezeknek „rossz”, mert elődjeivel ellentétben besegít a költségvetésbe, jelentős kulturális és más kincseket, ingóságokat, stb. vásárol, amelyek így elidegeníthetetlené válnak. Az MNB alapítványában, persze, lehet némi huncutság (talán nem is létezik olyan pénzügyi művelet, amelyben nincs, főleg ha nem az MNB-ről, hanem a „devizahiteles” kereskedelmi bankokról van szó), még bizonyos részrehajlás is, ami a mostani társadalmi rendszernek sajátja, s nem is csak a pénzügyekben. Ám a bírálóik szemében az MNB és alapítványai fő „hibája”, hogy nem a pénzhatalom párbajsegédjei és ügynökei részesülnek a hasznukból. E feletti kínjukban nem is azt vitatják, hogy a hasznot huncut érdemből kapták-e, akik kapták, hanem **azt fájlalják, hogy nem ők kapták**. Szorultságukban már azon az üres kérdésen rágódnak, hogy közpénz-e a közpénz.

A problémakör mélyebb elemzéséhez közelítsük meg ugyanezt más oldalról. Tudatában kell lennünk, hogy tőkés társadalmi rendszerben élünk, amely nyíltan az egyenlőtlenségre, a kizsákmányolásra, a pénzhatalom diktatúrájára épül. A tőkét ezért nem érdekli a munkás nemzetisége, csak az értéktöbblet, amit kisajtol belőle. Minél kiszolgáltatottabb, annál többet, s erre jobban megfelel a muszlim, mint a szervezett és tudatos európai. Ez így van akkor is, ha a rendszer demokráciának nevezi önmagát. (Demokráciát egyébként is évente egy, vagy két napon engedélyez, amikor szavazhatunk; akkor is csak arról, hogy a kizsákmányolásunk melyik formáját választjuk). Matolcsyra visszatérve, nem kizárt, ő úgy gondolkodik, ha már kapitalizmus, akkor legalább legyen magyar. S ezen dolgozik. Így is sok igazságtalanság születik, mert a rendszer természete ilyen, s azt ő sem képes hatékonyan befolyásolni. Ilyen körülmények között elismerést és támogatást érdemel, hogy e korlátok között is igyekszik védelmezni nemzeti érdekeinket.

Az Orbán-kormány eredeti meghirdetett szándéka is a magyar vállalkozások támogatása. Az erőviszonyok miatt mégis úgy alakul, hogy a multikat jól szolgálja az adózási rendszer, a munka törvénykönyve, sőt a kormány még jelentős pénzügyi segítséget is nyújt a multik letelepedéséhez, ami megkérdőjelezhető gyakorlat. Ennek ellenére egyes források szerint a költségvetés társasági adóbevételeinek mindössze 6,2 százaléka származik e "stratégiai partnerekké" előléptetett multiktól. Ők azonban legalább 220-240 milliárd forintnyi osztalékot talicskáztak ki a tulajdonosoknak a 2015-ös eredményükből, s mindössze 34 milliárd forintot fizettek be a költségvetésbe társasági adó gyanánt. (A számokon lehet vitatkozni, de az arányokat tükrözik). Ilyen körülmények között még az is kérdéses, helyes-e az adósság csökkentésére törekedni, s olyan mérhetetlen áldozatokat hozni, mint a háromezer milliárd forintos nyugdíj-vagyonunk erre fordítása. Az adós rabszolgaság rendszere úgy van kialakítva, hogy a pénzhatalom diktálta útról, amelyen egyelőre sok nemzettel együtt kénytelenek vagyunk haladni, nem lehet letérni. A rendszert kell megtörni, a pénz elidegenedett mechanizmusát kell kiütni a pénzmágnások kezeiből, ami csak nemzetközi összefogással lehetséges. Egyre többen értik ezt. A bitcoin, kék frank, a dél-amerikai országok sucre pénzneme, vagy egyéb helyi pénzek, valamint ugyancsak a dollár helyettesítésére formálódott BRICS-országok nemzetközi erőfeszítései előbb-utóbb meghozzák az eredményt. Össz nemzetközi erőfeszítésekről van szó. Ez az, ami nálunk viszont nem létezik: az álbaloldali és neoliberais ellenzék Budapestről Tel-Avivon és Washingtonon át Brüsszelig nyíltan azon dolgozik, hogy visszahozza a számára kedvesebb Gyurcsány-Bajnai féle szabadkőműveszsidóbb kapitalizmust, amely elemeinek fennmaradása még mindig nyomorító.

A problémakör természetének még mélyebb megértéséhez hozzásegít bennünket annak felidézése, hogy a történelem legrátermettebb amerikai elnökét, Kennedyt is akkor ölték meg, amikor nem akart atombombát adni Izraelnek, amit talán-talán még átélhetett volna, ám meg akarta szüntetni a magáncég FED pénzkibocsátási monopóliumát is, amit viszont a pénzhatalom semmiképpen nem engedhetett meg. Kennedyt az édesap-

ja is figyelmeztette, ha megteszi e lépést, meg fogják ölni, ami be is következett. A világ, a gyilkosságtól megrettenve, alig vette észre, hogy Kennedy halála a pénzhatalom uralmának világméretű megszilárdulását jelentette. Ma sem véletlen, hogy a pénzhatalomtól és az iszlámtól nem idegenkedő Obama az USA elnöke, a párbajsegédjei pedig Netanjahu, Merkel, Juncker. De még Ferenc pápa is be-besegít, akarva-akaratlanul értésre adva, hogy az elődjét miért váltották le.

Ennélfogva ne csodálkozzunk rajta, hogy ha Rothschild 1882-ben csak a magyar kormányt rendszabályozta, Soros György ma már az amerikai, sőt az EU-t is. Ennyit „fejlődött” a pénzhatalom másfél évszázad alatt. Az amerikai sajtó attól hangos, hogy Clinton és más neves amerikai politikusok Soros, azaz a pénzhatalom bábjai. Jól figyeljünk erre, mert nem a Jobbik, vagy a Munkáspárt állítja, nem is Orbán Viktor, hanem mértékadó amerikai források ismételtetik. Ám ezt is lássuk világosan: Soros, bár testhez álló neki a szerep, de azt a pénzhatalom osztotta ki rá. Semmi köze az EU-hoz, ám e megbízása okán tehetette meg mégis, hogy kioktatást tartson az Európai Parlamentben. A migrációs válság megoldására évi 30 milliárd eurós forrásteremtést javasolt, aminek fedezésére az az elképesztő javaslattal állt elő, hogy új uniós adókat kell kivetni, továbbá hitelfelvétellel, a Közép-Kelet-Európának nyújtott felzárkóztatási források, valamint az agrártámogatások radikális csökkentésével kell finanszírozni. Más szavakkal (amellett hogy mindez csökkentené az uniós kohéziós alapokat és az agrártámogatásokat, azaz még lehetetlenebbé tenné a később csatlakozott országok felzárkózását) tovább kívánja ösztönözni az iszlám és más idegen betolakodást. A világsajtó sokat ír róla, hogy az USA és Izrael fő szerepén belül Sorosnak is köze volt a népvándoroltatás kiprovokálásához és az Iszlám Állam létrehozásához, amint a Nyílt Társadalom Alapítványának hackerek által közzétett mintegy 2500 dokumentumából ki is derül. Rászolgál figyelmünkre, hogy az Európai Parlamentben tevékenykedő, "megbízható szövetségeseinknek" nevezett, s az Alapítványa által támogatott személyek között szerepel Meszerics Tamás, LMP-s és Niedermüller Péter, DK-s politikus, a WikiLeaks szerint pedig kilenc magyarországi ellenzéki szervezet is, mint az X Kommunikációs Központ, a Political Capital, a 444 portál, a Helsinki Bizottság, az Index.hu és más kellemetlenkedő szervezetek. Az iszlám betolakodók az alapítványától kapott, különböző nyelveken készült magyarországi útleírásokkal rendelkeztek. S valaki bőven ellátta őket hitelkártyákkal, mobiltelefonokkal, s ez utóbbiak révén irányítással is. E valakik láthatóan nem sajnálják a pénzt, sem a fáradságot a nemzetállamok elleni harcra.

Az európai nemzetállamok ellen folyó ma még fegyvertelen, de már nem békés küzdelem szempontjából vizsgálva a jelenlegi helyzetünket, kételyek merülnek fel azzal az egyébként **jogosan népszerűvé vált és támogatandó jelmonddal kapcsolatban**, hogy *„A magyar embereknek joguk van eldönteni, hogy kikkel akarnak együtt élni, kikkel nem, és ezt Brüsszelben senki nem döntheti el helyettük.”* Merthogy e fogalmazás úgy is értelmezhető, hogy valakikkel mindenképpen együtt kell élnünk, csak mi dönthetjük el, hogy kikkel. Ám ezek kilétére soha senki még csak

nem is utal, holott ez minden szempontból parancsolóan megkövetelendő. Égető szükségessége azonban, sajnos, még nem jutott el a köztudatunkhoz. Pedig e körülmény ugyanolyan nyugtalanító, mint a kötelező kvóta esetleges ránk kényszerítése, ugyanis nemzetünk szempontjából mindkettő egyaránt ellenjavallt. **A magyarnak még megmaradt csonka anyaországban egyáltalán nem akarunk együtt élni semmiféle nemzetidegenekkel.** Nagyon hiányzik és aggasztó, hogy ezt sem mondja ki senki. Ezért minden demokratikus eszközzel hatékonyan érvényesítenünk kell a miniszterelnök által is kimondott, a nemzeti megmaradást kifejező jelzést, hogy **Magyarország maradjon magyar ország! A népfelség tiszteletben tartása, ezen belül népszavazás nélkül nemcsak Brüsszel nem döntheti el önkényesen, hogy együtt kell élnünk valakikkel, hanem a magyar kormányok sem!** Történelmileg pontosabban fogalmazva, egyetlen magyar kormány sem dönthette volna el, de a zsidó betelepülést a közvéleményünk tájékoztatása, megkérdése nélkül mégis valamennyi 1945 előtti és utáni kormányunk engedélyezte, vagy elnézte, azaz népünk megkerülésével eldöntötte. Legfeljebb annyit lehetett hallani tőlük, hogy befogadó nemzet vagyunk. De ezt is ők döntötték el, a nemzet akarata ellenére. Akár a pénzhatalomnak engedelmességek, akár más meggondolásból jártak el így, nemzetellenes cselekedet hajtottak végre. Kétely sem férhet hozzá, nincs magyar megmaradás, ha ennek az öngyilkos gyakorlatnak haladéktalanul és gyökeresen nem vetünk véget.

Orbán Viktor augusztusban az Echo TV-ben Bayer Zsolttal beszélgetve a bevándorlással kapcsolatban felhívta rá a figyelmünket, hogy Európába, a lakosságszám arányában a legtöbb bevándorló Svédországba érkezik, másodikként viszont Magyarországra, vagyis *"Magyarország sokkal rosszabb helyzetben van, mint bármelyik nyugat-európai ország. Ezért messzebbre kell látnunk."* Nem tisztem értelmezni, hogy ez utóbbi alatt mire gondolt, mégis csak igenelni lehet rá, hiszen a vak is látja, hogy **mi közben helyesen harcolunk az EU kötelező iszlám betelepítési kvótája ellen, a zsidó, a kínai és egyéb betelepülés zavartalanul folyik. Sőt a nagy erkölcsi-politikai kérdőjeleket támasztó letelepedési államkötvény révén, de kötvény nélkül is, folytatódik ismeretlen és veszélyes idegenek csendes betelepítése. Egyes napvilágot látott számítások szerint máris többen vannak, mint a kvóta, amelyet ránk akarnak erőltetni, nem is beszélve a több ezer befogadott állítólagos „politikai” menekültről, köztük feltűnően sok kiskorúról.** Sajtóhírek szerint a kötvények árusítását ismeretlen tulajdonosi összetételű off-shore cég intézi óriási haszonnal. Nos, ezt már nem tekinthetjük „egyszerű” pénzügyi huncutságnak, mert itt **valakik nemcsak nyerészkednek, hanem országunk, nemzetünk sorsával játszanak. Közvéleményünk érdeklődéssel fogadná a tájékoztatást arról, hogy kik és kiket telepítettek be Magyarországra, és ezzel az EU-ba?** A népvándoroltatás nem véletlen ártalmatlan jelenség, hanem a pénzhatalom hatékony stratégiai fegyvere, s mint ilyen, visszafordíthatatlan károkat okoz a befogadóknak. Támogassuk határozottan a kormányt Brüsszellel és Sorossal szemben, de jusson el a tudatunkig, hogy politikailag hiába ha-

dakozunk ellenük, ha közben lehetővé tesszük, hogy letelepedési kötvényt bárki vásárolhasson, akinek elég pénze van. Sorosnak, akiben a pénzhatalom faltörő kosát kell látnunk, több mint elég van ahhoz, hogy bárkiket bejuttasson hozzánk! **E törvénytelen gyakorlatnak késedelem nélkül véget kell vetnünk, akárkik is végzik. Eleve nem kellett volna erre az útra lépni, s főleg nem olyanokra bízni, akik nem látják át a következményeit, vagy nem törődnek vele.**

A szemünk előtt zajló fejlemények fényében a letelepedési kötvény a nemzetellenes volta miatt, akkor is törvénytelen, ha összeeszkábáltak róla egy törvényszerűséget, és az Országgyűlés, sajnos, elfogadta. Ha ehhez társítva felidézzük, hogy az Országgyűlés a Gyurcsány-kormány idején a kezünket-lábunkat megkötő Lisszaboni Szerződést olvasatlanul fogadta el, nem ítélné túl szerencsésnek az október 2-i népszavazásra feltett kérdés megfogalmazását sem: *„Akarja-e, hogy az Európai Unió az Országgyűlés hozzájárulása nélkül is előírhasssa nem magyar állampolgárok Magyarországra történő kötelező betelepítését?”* Ugyanis oktan a *„nem magyar állampolgárok”* kifejezés használata, hiszen miért telepítene be magyar állampolgárokat? Félő, hogy lesznek, akik nem értelmezik jól a negatív lejtésű kérdést sem, zavarba hozza őket, hogy a kormány politikájának igenlésére nemmel kell szavazni. (Kissé emlékeztet a tagadás tagadására, ami végső soron igenlést jelent). Ám leginkább az szülhet kételeyeket, miszerint az Országgyűlés hozzájárulásától teszi függővé, hogy az EU, adott esetben, előírhasssa idegenek betelepítését. A kiskapu tehát ismét nyitva. Nem zárható ki, hogy egy megváltozott összetételű Országgyűlés hazai, vagy nemzetközi politikai nyomás alatt megszavazza a betelepítést is. A népszavazási kérdést megfogalmazók nyilván alaposan átgondolták és komoly érvek alapján döntöttek e körmönfont, avagy olyan túllontúl előrelátó megfogalmazás mellett, ahova mi még nem látunk előre. Többről van szó, mint amennyit a feltett kérdés kifejez. Úgy tűnik, megéreztek, hogy a kötelező EU-kvóta csak a kérdésnek az egyik fele. Megfontolásaikat nem ismerjük, de szinte bizonyos, hogy a talányos igyekezésekben elkövetett árnyalatnyi nyelvi/értelmezési/logikai pontatlanságok szavazatvesztéssel járnak, annak ellenére is, hogy a „NEM” melletti erősödő magyarozó kampány mintha ki akarná köszörülni a csorbát.

Minden pontatlanság és következetlenség ellenére igeneljük a „NEM” szavazatunkkal a kormány erőfeszítéseire. A józan ész mellett az évszázados keserű tapasztalat ugyanis azt mondatja a nemzetüket féltő magyarokkal, hogy a sokat emlegetett, de meg nem valósuló **beolvas annál kevésbé lehetséges, minél többen lesznek a betolakodók**; ráadásul ők szaporodnak, nemzetünk meg fogy. Súlyosan téved, aki azt hiszi, vagy elhiszi, hogy akár a régi, akár az új betolakodók, tartozzanak bármely néphez, beolvasni jönnek. Példa rá, hogy a vészidőszakban sehol nem védték és ma sem védik annyira a zsidóságot, mint Magyarországon, ők mégis hálátlanok, sőt mi vagyunk a szemükben a legantiszemitábbak. Mindössze amiatt, hogy egyes rasszista beállítottságú szervezeteik és vezetőik, anyagi előnyököt hajhászva, nem a békés egymás mellett élést, hanem a békétlen különélést, sőt a befogadók feletti parancsuralmat erőltetik. Az országot járva tapasztalható, hogy az emberek, nagyon helye-

sen, egyre inkább értetlenkednek a dolgok rendetlenségén, például azon, hogy az egy főre eső egészségügyi ellátás összege térségünkben nálunk a legalacsonyabb, miközben a kormány mégis szó nélkül kielégíti az indokolatlanul szaporodó és egyre telhetetlenebb zsidó szervezetek messze nem létfontosságú és általában magyarelles irányultságú anyagi és egyéb igényeit. Ez nem hoz – ne is hozzon – szavazatokat a választásokon.

A rendszerváltás utáni kormányok dicsekednek, hogy mennyi törvényt fogadtak el, de egyik sem javasolta bevándorlás elleni törvényt hozni, vagy az alkotmányt értelemszerűen módosítani (Bár a Jobbiknak, amíg őrizte az eredeti lelkületét, eszébe jutott), amivel el lehetett volna kerülni az előbb említett, nemzetünkre nézve súlyos következményekkel járó említett politikai-jogi melléfogásokat. Ez nemcsak nem akadályozná, hanem elősegítené a nemzeti konzultáció rendszerének működtetését, benne a népszavazás intézményére támaszkodást. Ha mindezen kormányzati gyámoltalanság (de lehetne használni erőteljesebb minősítést is) mellett az EU, azaz a volt gyarmattartók a volt gyarmataikon általuk koldussá tett és most mozgósított betolakodókat is ránk erőltetik – miránk, és Közép-Európára, akiknek soha semmi közük nem volt a gyarmatosításhoz – akkor nagy veszélybe kerülünk. E nemzeti sorskérdésben az iszlámok betelepítését szorgalmazó Brüsszelnek feltétlenül nemet kell mondanunk, és ingadozás nélkül ki kell tartanunk álláspontunk mellett. Ne feledkezzünk meg arról, ami sejtelmes módon folyamatosan kimarad a hazai hírközlésünkből: **az iszlám nem az igazi ellensége, a népeiket a hazáikból elűző a cionizmus és az amerikai terrorizmus, azaz a pénzhatalom élcsapatai ellen harcol, hanem a kereszténység, Európa ellen. Ellenünk is! Ezért az október 2-i népszavazásnak hallatlan jelentősége van országunkra, de Európára nézve is, akkor is, ha a népszavazásra feltett kérdést történelmileg és távlatilag átgondoltabban, pártfüggetlen nemzeti érzelmű értelmiségi háttérre is támaszkodva kellett volna megfogalmazni. A történelmi előzmények és a csendes betelepülés jövőbe kivetítésének veszélyeit látva, e kérdésben ugyanis nem elég csak Brüsszelre összpontosító politikát folytatni, hanem a kihívó, izgága és öntelt betolakodói mellett a sanda, pökhendi hataloméhes betelepülőknek egyaránt nemet kell mondanunk, s úgy, hogy mindenki egyszer s mindenkorra megértse. A kis és nagykapukat egyaránt be kell zárunk. A közhangulat – a kormány támogató népeségpolitikája mellett – erre ma is megfelelő, de sajnos, a jelek arra mutatnak, ma sincs meg rá, vagy nem elegendő a politikai akarat, és ez senkinek semmi jót nem ígér.**

Értsük, értelmezzük azonban mindezt jól, a körülmények alapos ismeretében, hogy állásfoglalásunkkal semmiképpen ne essünk át a ló másik oldalára. E kérdés elemzésénél is tudatában kell lennünk, hogy tőkés társadalomban és nemzetközi környezetben élünk, ahol a tőke, azaz a pénzhatalom uralkodik, s a kormányok sokszor nem képesek urai lenni a saját tetteiknek. Tiszteletet és támogatást érdemel az a kormány, amelyik e nehéz helyzetben is, ha az elvárásnál és a szükségesnél kisebb erővel is, de képviseli a nemzeti érdekeket. A Fidesz-KDNP kormányokban, a jelen-

legiben különösen, érzékelhető e szándék. Ezt lehet – kell is – kevesellni, de támadni nem szabad. A pénzhatalom előtt hajbókoló neoliberais-ábaloldali MSZP-SZDSZ kormányoknak ilyesmi eszébe sem jutott. Sem nekik, sem más ábaloldali, neoliberális ellenzéki pártnak ma sincs egy szava sem az idegenek betelepülése és betelepítése ellen. Általában tartalmi üresség, zavaros és változó álláspont jellemzi őket, de e kérdésben kifejezetten az idegenek mellé állnak. Augusztus 20-án is csak arra tellett nekik, hogy vadul támadják a bonyolult, sőt nehéznek is minősíthető helyzetben lévő kormányt, s félrevezessék az embereket. A közvéleményünket rendszeresen ijesztgető, zavarkeltő Tamás Gáspár Miklós egyenesen raszszista fogásnak nevezte a népszavazást, észre sem véve, hogy e kijelentésével éppen a magyarellenes rasszizmust pártfogolja. Bayer Zsolt kitüntetése ellen is ugyanazok tiltakoznak, akik a magyarellenes ügyekben ki szoktak állni. Tiltakozásul visszaadják kitüntetéseiket. Ez faragatlanság, de nem baj. Az viszont nagy baj, hogy a nem ma keletkezett kirekesztő állásfoglalásuk ellenére valamikor, valakiktől ők is megkapták. Merthogy ugyanezt fogják tenni a jövőben is; csak a pénzhatalmat feltétel nélkül kiszolgáló kormányt fogadnának el, a magyarság sorsa nem érdekli őket. Felháborodottan tiltakoznak a hazaárulás vádjá ellen, pedig ténykedésük kimeríti e fogalmat.

Ki ne tekintené mindezt jellemző árulkodó jelnek? Nem szabad a jól hangzó, az egyébként természetes emberi érzelmekre hatni akaró, de lényegében nemzetellenes hangoknak felülni, hanem határozottan szembe kell szállni velük. Vég nélkül hajtogatják, hogy a népvándorlásra nem megoldás sem a kerítés, sem a népszavazás. Persze, hogy nem! **A kormány nem is a népvándorlást akarja megoldani, hanem a bennünket sújtó következményeitől védi az országot.** Jobb lenne, ha legalább ebben az ellenséggé váló ellenzékiek is segítenének, ám ehelyett Brüsszelben a saját hazájuk ellen szavaznak, Washingtonban, de főleg Tel-Avivban pedig panaszkodnak rá és konspirálnak ellene. A népszavazást szedett-vedett ürügyekkel pocskondiázó ellenzéki pártok súlyosan tévednek, akarva-akaratlanul (az ábaloldali és neoliberálisok inkább akarva) olyan kérdésben foglalnak el nemzetellenes álláspontot, amely, ha elnézhető félreérthetőséggel, vagy félreértelmezhetőséggel is került megfogalmazásra, a róla kiírt népszavazás, **amennyiben elősegítjük és ellenőrizzük, hogy az illetékesek itthon és külföldön egyaránt jól sáfárkodjanak a várhatóan kedvező eredményével,** a magyar megmaradást segíti elő.

Nagy szükség van rá, hogy a népszavazás ezt a végeredményt hozza. Magyarságunk mára még e csonka hazában is felhígult, szellemi önvédelmünk sokkal alacsonyabb szinten van, mint kívánatos. Ám, hogy mennyire szükséges, s milyen igény és készség van rá, mutatta az európai labdarugó bajnokságban elért negyednyi siker, valamint az olimpián elért vártnál kisebb siker országos, össznemzeti szintű átérzett őszinte ünneplése. Ezzel szemben mindig, akadnak majd – no, nem a magunkfajtaik között – akik ezen csak fanyalognak, és antiszemitanak tartják az itt tárgyalt kérdéseket bogozgató írásokat. Ne érezzük magunkat kisebbségben a saját hazánkban, amikor **ki sem ejtjük a zsidó szót, hanem a**

magyarság tragikus helyzetét elemezzük, s mégis antiszemitizmussal vádolnak bennünket. Szerencsére bőven, s elkerülhetetlenül egyre többen vagyunk, akik visszautasítjuk a mindenkori kormányserveink „politikai korrektsége” miatt ezt az immár napi szinten állandósult magyarellenes rágalmazást. Vádolnak, sőt a szellemi terrort szabadon gyakorló Tett és Védelem nevű rasszista indíttatással működő zsidó gárda feljelentései alapján egyre gyakrabban büntetnek is bennünket. Pedig minden érdekeltnek tudomásul kellene venni végre, **főleg a kormányoknak illene észrevenni, hogy egyáltalán nem antiszemitizmusról van szó, hanem arról, amiről ez az írás is szól: magyarellenességről.** Azaz nemzetellenességről, amiről az antiszemitizmus rágalmaival csak el akarják terelni a figyelmünket, s a világ figyelmét. Pedig csak az történik, amire Márai Sándor mutatott rá: *„Nincs nekem a zsidókkal semmi bajom, csak a szemtelen és tisztességtelen emberekkel van bajom, akik között feltűnően sok a zsidó.”* De idézhetnénk Veres Pétert, Szabó Dezsőt, Liszt Ferencet és számtalan magyar értelmiségit, akiknek az életét megkeserítették ilyen alaptalan vádaskodásokkal. Ez az igazi rasszizmus. **Ha vitában felmerül a kérdés, van-e rasszizmus Magyarországon, nyugodtan igeneljük rá, és fejtsük ki, hogy van bizony, és pedig magyarellenes.**

Következtetésül szögezzük le, s váljon általános és támadhatatlan elvi álláspontunkká: ma, amikor minden fronton elkeseredett harc folyik a nemzetállamok ellen, senki nem minősítheti antiszemitizmusnak a közismert tények megállapítását és elemzését. A zsidó-szabadkőműves pénzhatalom világszerte növekvő mohósága és telhetetlensége nagy veszélyt jelent a nemzetekre, de magára a zsidó népre is. Újabb kegyetlen szenvedésekre kényszerítheti e népet, amelyben szerveződik ugyan az ellenállás, de a többség még követi a pénzhatalom akaratát.

Ami országunkat illeti, a magát kulcspozícióba ügyeskedő rasszista beállítottságú zsidó elit történelmi bűne, hogy ma nálunk már nemigen akad olyan közérdekű téma, amelyről úgy lehetne **tárgyilagosan** írni, hogy ne érintsük az egyre hivalkodóbb és nyomuló zsidó túlhatalmat. Fojtogat bennünket, hogy örök érvényű szerzett jognak tekintenek minden jogtalanul szerzett előjogot, **pedig jogsértésre jog nem alapítható.** Túlhatalmuk miatt nemzetellenes tettnek minősül minden nekik tett engedmény. Mégis egyre több döntési pozíciót szereznek meg, s a magyarok mindinkább és minden lényeges vonatkozásban kisebbségbe szorulnak a saját hazájukban. Eddig nem tettük, de ítéljük el élesen, s közéletünkben tegyük lehetetlenné azokat a személyeket és szervezeteket, akik, és amelyek a számukra érzékeny tények, vagy akár szavak említésére harciasan és elfogultan antiszemitizmussal vádolnak, sőt kormányserveink szégyenére bíróság elé idéztethetnek és elítélthetnek bennünket. Ezzel ugyan, egyrészt elismerik, hogy igaz tényeket sorolunk. Másrészt kiderül, azt tekintenek „politikailag korrektnek”, ha elhallgatnánk a tényeket. Harmadrészt, bizonyítják, hogy az antiszemitizmus vádja a leggyávább és legaljasabb orvtámadás, hiszen minden politikai, gazdasági, pénzügyi, kulturális szakmai bírálatot mondvacsinált rasszizmusra szűkít le. **Legyünk is tudatában, hogy nálunk az antiszemitizmus vádja mögött a legtöbbször**

magyarellenesség (máshol is a befogadó népek elleni hadakozás) húzódik meg. A világ szégyene, hogy nem tud tenni ellene. Itthon csak annyi kellene hozzá, hogy a kormány-, gazdasági, pénzügyi, politikai és jogi szerveink magyarként működjenek e kérdésben is. Évtizedek óta nem teszik. Méltatlan állampolgáraink hatalma mára oly mértékűvé vált, s láthatólag az EU-ban is sokakat sikerül maguk mellé állítani, hogy ha záros határidőn belül nem szabunk gátat neki, megkérdőjeleződhet a magyar megmaradás. Egyszer csak azon vesszük észre magunkat, hogy az ország már nem magyar ország, s már nem is befogadó, hanem befogadott nemzet vagyunk a volt saját hazánkban. Ezért a magyar nemzetállam védelme ma vízvázasztó, s akkor cselekszünk helyesen, ha minden, de **minden politikai szereplőt elsődlegesen a magyar nemzeti érdekek és értékek szempontból ítélünk meg és erre vonatkozó nyilvánosan kifejtett, vagy elhallgatott álláspontjuk szerint támogatjuk, illetve elnezzük megválasztásukat, avagy posztjukon maradásukat. A kialakult helyzetben ez nemcsak jogunk, hanem sorsformáló kötelességünk.**

Megmaradásunkat csak ilyen szellemű törhetetlen akarat és e kérdések tudatos kezelése biztosíthatja. Naponta tucatnyi példán láthatjuk, hogy a pénzhatalom (a magánhatalom) minden vonalon háborút folytat a nemzetállamok (a közösségek) ellen. Ezt nevezi új gazdasági világrendnek, amelyet egy belőlük és Soros-féle gazdasági bérgyilkosaikból, Juncker-Merkel-féle hazátlan kozmopolitákból álló világkormánynak kellene irányítania. E céllal ösztönzik a terrorizmust, hozzák létre az Iszlám Államot, robbantják ki a háborúkat. A pénzhatalom ellen vívandó küzdelem ezért komoly szellemi, szakmai, politikai tudást, céltudatos cselekvőképességet igényel MINDEN EGYES HAZAFITÓL. Hatalomnak nevezzük megkérdőjelezés nélkül. De azért gondoljunk csak bele abba is, tényleg hatalommal állunk-e szemben? A munkát és a terméket a dolgozók és a vállalkozók adják. Együtt képezik a hatalmat. Ám a pénz egy harmadik csoport, a közvetítő bankárok kezében van, akiknek semmi közük sem a munkásokhoz, sem a termeléshez, az előzőeket kizsákmányolják, a másiktól hasznot húznak. Az általuk forgatott pénz végső soron csak a munka és a termék meglehetősen közvetett értékmérője, egyre inkább elidegenülő eszköz, amelyet csalárd módon megszereznek az emberségükből mindinkább kivetkőző, magukat „egyenlőbbeknek” tartó embertársaink, különösen azok, akik meg sem dolgoznak érte, hanem erkölcstelenül, szemérmetlenül, a szükségleteket sokszorosán meghaladó mennyiségben gyártják, vagy kaparintják meg, hogy uralhassanak vele bennünket, s az egész világot.

Az így teremtett pénz kizárólag önmagával, a saját gyarapodásával törődik, elszakad a tárgyi és a társadalmi valóságtól, közömbös az értékek iránt. Hatalma túlmegegy a gazdaságon és a pénzügyen; áldozatot, szenvedést, keserű jelent és még keservesebb jövőt követel a nemzetektől. Eszmény és gyakorlat, élet és halál ura. Úgy tűnik, túlnőtt a teremtőjén, az emberen, s ha nem figyelünk oda, végez is velünk. Ha valamin változtatnia kell a világnak, már ha jobb akarna lenni, akkor éppen ez a képlet az; ne a dúsgazdag két-három százalék mohósága és telhetetlensége hatá-

rozsa meg az emberiség sorsát, hanem a hétmilliárdos többség valós szükségletei. Nyugodt lelkiismerettel és határozottan harcolhatunk érte, mivel embertelenségük és mértéktelenségük miatt egyre elszigeteltebbek és erőtlenebbek, s e fegyverük kiüthető a kezükből. A pénzhajsza véget fog érni. Lehet, hogy előbb, mint bárki gondolná. Talán még meg is éljük, hiszen a változások bennünk, az emberi tudatban/öntudatban kezdődnek.

Mindebből a következtetésünk, hogy haza- és nemzetvédelmünket akkor segíthetjük elő, ha nyitva tartjuk a szemünket, megkeressük és leleplezzük az összefüggéseket, s minden vonatkozásban, pénzügyileg is kifejezetten még érzékenyebben és a lehető legszélesebb nemzeti összefogással védjük az érdekeinket.

Ennek tudata vezessen bennünket, minden kérdésben, így az októberi népszavazáson is mi döntsük el, hogy országunkban mi a tisztességtelen és a tisztességes. Ne idegenek és méltatlan állampolgáraink elidegenült eszközökkel gerjesztett fájdalmas közjátékainak elszenvedői, hanem hazánk, nemzetünk sorsának alakítói legyünk.

** A szerző nyugalmazott nagykövet, közíró.*

/Megjelent a KAPU c. folyóirat 2016/09 számában/